

Ročník 1993

Zbierka zákonov

SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Čiastka 10

Uverejnená 15. februára 1993

OBSAH:

- 38. Z á k o n Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov
 - 39. Z á k o n Národnej rady Slovenskej republiky o Najvyššom kontrolnom úrade Slovenskej republiky
 - 40. Z á k o n Národnej rady Slovenskej republiky o štátnom občianstve Slovenskej republiky
 - 41. Z á k o n Národnej rady Slovenskej republiky, ktorým sa mení zákon č. 268/1949 Zb. o matrikách
 - 42. Z á k o n Národnej rady Slovenskej republiky o štátnej pokladnici
-

38

Z Á K O N N Á R O D N E J R A D Y S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

z 20. januára 1993

o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov

Národná rada Slovenskej republiky sa uzniesla na tomto zákone:

P R V Á Č A S Ť O R G A N I Z Á C I A Ú S T A V N É H O S Ú D U

§ 1

(1) Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) je nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti.

(2) Sídлом Ústavného súdu sú Košice.

§ 2

(1) Ústavný súd sa skladá z 10 sudcov.

(2) Na čele Ústavného súdu je predseda, ktorého zastupuje podpredseda.

(3) Ústavný súd rozhoduje v pléne alebo v senátoch.

(4) Plénum Ústavného súdu tvoria všetci sudcovia Ústavného súdu (ďalej len „sudcovia“).

(5) Senát Ústavného súdu (ďalej len „senát“) sa skladá z predsedu senátu a z dvoch sudcov.

Plénum Ústavného súdu

§ 3

Ústavný súd rozhoduje v pléne vo veciach uvedených v čl. 107, 125 písm. a) a b), čl. 129 ods. 2 a 4, čl. 136 ods. 2, čl. 138 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a o úprave svojich vnútorných pomerov.

§ 4

(1) Zasadnutie pléna Ústavného súdu zvoláva, program určuje a rokovanie vedie predseda Ústavného súdu.

(2) Ústavný súd je spôsobilý v pléne konať a uznášať sa, ak je na rokovaní a rozhodovaní prítomných aspoň sedem sudcov.

(3) Plénum Ústavného súdu sa uznáša nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov. Ak sa táto väčšina nedosiahne, návrh sa zamietne.

(4) Rokovanie pléna Ústavného súdu je neveřejné, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak. Môžu sa na ňom zúčastniť prizvaní pracovníci Kancelárie Ústavného súdu a ďalšie osoby, kto-

rých prítomnosť je nevyhnutná z procesných dôvodov.

(5) Plénum Ústavného súdu môže rozhodnúť, že sa na jeho rokovaní alebo na časti rokovania môžu zúčastniť aj iné osoby.

(6) Predseda Ústavného súdu môže poveriť niektorého zo sudcov prípravou podkladov potrebných na rozhodnutie pléna Ústavného súdu a referovať o nich na jeho zasadnutí (ďalej len „spravodajca“).

(7) Predseda Ústavného súdu vedie rokovanie pléna Ústavného súdu tak, aby sa prerokovali všetky sporné otázky a aby každý sudca mohol o nich rozhodnúť v súlade so svojim sudcovským presvedčením.

Senát Ústavného súdu

§ 5

(1) O veciach, ktoré nepatria do pôsobnosti pléna Ústavného súdu, rozhoduje senát.

(2) O prítomnosti na rokovaní senátu a o poverení spravodajcu na prípravu konania primerane platia ustanovenia § 4 ods. 4 až 6.

(3) Stálych členov senátu určuje plénum Ústavného súdu na dobu jedného roka. Predseda a podpredseda Ústavného súdu nemôžu byť stálymi členmi senátu.

(4) Stáli členovia senátu volia predsedu senátu. Neprítomného predsedu zastupuje vekom najstarší stály člen senátu.

(5) Neprítomného člena senátu dočasne zastúpi iný sudca, ktorého určí predseda Ústavného súdu. Rovnako sa postupuje, ak je člen senátu vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie.

§ 6

Ak senát v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospeje k právnomu názoru odchylnému od právneho názoru iného senátu Ústavného súdu vysloveného podľa čl. 128 ods. 1 Ústavy, predloží otázku na posúdenie plénu Ústavného súdu. Stanoviskom pléna je senát v ďalšom konaní viazaný.

Predseda Ústavného súdu

§ 7

Predseda a podpredseda Ústavného súdu vymenúva zo sudcov Ústavného súdu prezident Slovenskej republiky.

§ 8

(1) Predseda Ústavného súdu vykonáva správu tohto súdu, najmä zabezpečuje jeho riadny chod zo stránky personálnej, organizačnej, hospodárskej a finančnej.

(2) Predseda Ústavného súdu v určenom rozsahu a v jeho neprítomnosti v plnom rozsahu zastupuje podpredseda Ústavného súdu. Ak ani podpredseda nie je prítomný, zastupuje ich vekom najstarší sudca Ústavného súdu.

Kancelária Ústavného súdu

§ 9

(1) Úlohy spojené s organizačným, personálnym, administratívnym a technickým zabezpečením činnosti Ústavného súdu vykonáva Kancelária Ústavného súdu (ďalej len „Kancelária“).

(2) Vedúceho Kancelárie vymenúva a odvoláva predseda Ústavného súdu.

(3) Vedúci Kancelárie plní voči pracovníkom Ústavného súdu s výnimkou jeho sudcov funkciu vedúceho úradu.

(4) Podrobnosti o organizácii a činnosti Kancelárie a o postavení jej pracovníkov ustanovuje organizačný poriadok Kancelárie, ktorý schvaľuje plénum Ústavného súdu.

§ 10

Súdni poradcovia

(1) Na Ústavnom súde sú činní súdni poradcovia Ústavného súdu (ďalej len „poradcovia“). Musia mať vysokoškolské právnické vzdelanie a 10-ročnú prax v právnickom povolání.

(2) Predseda Ústavného súdu, predseda senátu a sudca môžu poradcu poveriť vykonaním jednotlivých úkonov, ktoré inak patria sudcovi, najmä výsluchom svedkov, znalcov a obstaraním listín potrebných na rozhodnutie. Poradca nemôže vypočúvať účastníkov konania ani ich zástupcov.

DRUHÁ ČASŤ**USTANOVOVANIE SUDCOV ÚSTAVNÉHO SÚDU
A ZÁNİK ICH FUNKCIE**

§ 11

Ustanovovanie sudcov

(1) Návrhy na voľbu kandidátov na sudcov môžu podať Národnej rade Slovenskej republiky

- poslanci Národnej rady Slovenskej republiky,
- vláda Slovenskej republiky,
- predseda Ústavného súdu Slovenskej republiky,
- predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky,
- generálny prokurátor Slovenskej republiky,
- záujmové organizácie právnikov,
- vedecké inštitúcie.

(2) Návrhy dvadsiatich kandidátov na funkcie sudcov predkladá Národná rada Slovenskej republiky prezidentovi Slovenskej republiky najneskôr tri mesiace pred uplynutím funkčného obdobia sudcov skôr vymenovaných. Prezident Slovenskej republiky vymenúje desať sudcov a z nich predsedu a podpredseda Ústavného súdu na dobu sedem rokov do jedného mesiaca od doručenia zoznamu kandidátov.

(3) Za sudcu môže byť navrhnutý a vymenovaný občan Slovenskej republiky, ktorý je voliteľný do Národnej rady Slovenskej republiky, dosiahol vek 40 rokov, má vysokoškolské právnické vzdelanie a je najmenej 15 rokov činný v právnickom povolání.

(4) Sudca skladá do rúk prezidenta Slovenskej republiky Ústavou predpísaný sľub. Zložením sľubu sa sudca ujíma funkcie.

(5) Pracovný pomer sudcu vzniká dňom zloženia sľubu. Na pracovné vzťahy vyplývajúce z funkcie sudcu sa primerane použijú, ak tento zákon neustanovuje niečo iné, ustanovenia Zákonníka práce. Pracovný pomer sudcu k organizácii, s ktorou je pred zložením sľubu v pracovnom pomere, zostáva zachovaný.

Zánik funkcie sudcu

§ 12

(1) Funkcia sudcu zaniká uplynutím doby, na ktorú bol vymenovaný.

(2) Sudca sa môže svojej funkcie sudcu vzdať. Vzdanie funkcie písomne oznámi predsedovi Ústavného súdu. Funkcia sudcu zaniká uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov od doručenia oznámenia predsedovi Ústavného súdu, ak sa nedohodnú inak.

(3) Ak sa sudca stane poslancom alebo členom vlády, zaniká jeho funkcia dňom zloženia sľubu poslanca alebo člena vlády.

(4) Pracovný pomer sudcu zaniká dňom zániku jeho funkcie.

§ 13

(1) Prezident Slovenskej republiky môže sudcu odvolať na základe právoplatného odsudzujúceho rozsudku pre úmyselný trestný čin alebo na základe disciplinárneho rozhodnutia Ústavného súdu pre čin, ktorý je nezlučiteľný s výkonom jeho funkcie v Ústavnom súde.

(2) Prezident Slovenskej republiky odvolá sudcu, ak predseda Ústavného súdu oznámi, že sudca sa nezúčastňuje na konaniach Ústavného súdu dlhšie ako jeden rok alebo ak sudca bol právoplatným súdnym rozhodnutím pozbavený spôsobilosti na právne úkony.

(3) Ak sudca vykonáva činnosť nezlučiteľnú s výkonom funkcie sudcu, vyzve ho predseda Ústavného súdu na jej skončenie do desiatich dní od doručenia výzvy.

(4) Ak bol podaný návrh na odvolanie sudcu alebo ak je sudca trestne stíhaný, môže byť až do rozhodnutia o návrhu na odvolanie z funkcie alebo do skončenia trestného konania dočasne pozbavený výkonu sudcovskej funkcie.

(5) O dočasnom pozbavení výkonu sudcovskej funkcie rozhoduje predseda Ústavného súdu. O dočasnom pozbavení funkcie predsedu a podpredsedu Ústavného súdu rozhoduje prezident Slovenskej republiky po vyžiadaní stanoviska pléna Ústavného súdu.

Postavenie sudcov Ústavného súdu

§ 14

(1) Sudcovia sú pri rozhodovaní nezávislí a sú viazaní Ústavou a ústavnými zákonmi.

- (2) Ústavný súd pri rozhodovaní o súlade
- nariadení vlády, všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy s Ústavou, s ústavnými zákonmi a zákonmi,
 - všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy s Ústavou a zákonmi,
 - všeobecne záväzných právnych predpisov miestnych orgánov štátnej správy s Ústavou, zákonmi a s inými všeobecne záväznými predpismi,
 - všeobecne záväzných právnych predpisov s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov je viazaný aj zákonmi.

(3) Sudcu nemožno stíhať ani ho vziať do väzby bez súhlasu Ústavného súdu. Ak Ústavný súd súhlas odoprie, trestné stíhanie sudcu je navždy vylúčené.

(4) Ak bol sudca pristihnutý a zadržaný pri trestnom čine, príslušný orgán je povinný to ihneď oznámiť Ústavnému súdu. Ak Ústavný súd

nedá na zadržanie súhlas, sudca musí byť ihneď prepustený.

(5) Sudcu nemožno stíhať pre konanie, ktoré má znaky priestupku alebo obdobného protiprávneho konania podľa osobitných predpisov.

§ 15

(1) Sudcovia sú povinní vykonávať svoju funkciu svedomite a zdržať sa pri jej výkone i v občianskom živote takého konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Ústavného súdu, vážnosť sudcu a dôveru k Ústavnému súdu.

(2) Sudcovia sú povinní zachovávať v úradných veciach mlčanlivosť, a to aj po zániku sudcovskej funkcie. Od povinnosti zachovávať mlčanlivosť môže sudcu oslobodiť predseda Ústavného súdu. Predsedu Ústavného súdu môže od tejto povinnosti oslobodiť prezident republiky.

(3) Ustanovenie odseku 2 platí aj pre pracovníkov Ústavného súdu.

§ 16

Disciplinárna zodpovednosť sudcov

(1) Predseda Ústavného súdu môže podať plénu Ústavného súdu návrh na začatie disciplinárneho konania, ak sudca zavinene porušil služobné povinnosti alebo svojím správaním narušil dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohrozil dôveru k Ústavnému súdu alebo ak napriek výzve pokračuje v činnosti nezlučiteľnej s funkciou sudcu.

(2) Plénum Ústavného súdu vypočuje sudcu, voči ktorému návrh smeruje. Návrh odmietne, ak zistí, že nie je opodstatnený. Ak je návrh opodstatnený, zvolí trojčlenný disciplinárny senát.

(3) Od ustanovenia disciplinárneho senátu až do skončenia konania môže plénum pozastaviť sudcovi výkon funkcie.

(4) Za konanie podľa odseku 1 možno uložiť ako disciplinárne opatrenie napomenutie. Ak disciplinárny senát dôjde k záveru, že sudca sa nedopustil konania podľa odseku 1, disciplinárne konanie zastaví.

(5) Sudca alebo predseda Ústavného súdu môže proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu podať do 15 dní od doručenia rozhodnutia námietky, o ktorých rozhodne plénum Ústavného súdu.

(6) Ak sa sudca dopustil takého konania, že jeho zotrvanie vo funkcii by bolo v rozpore s poslaním Ústavného súdu a s postavením jeho sudcov, môže plénum Ústavného súdu navrhnúť, aby prezident Slovenskej republiky sudcu odvolal. Na uznesenie o takomto návrhu treba súhlas najmenej siedmich sudcov Ústavného súdu.

(7) Na postup v disciplinárnom konaní sa primerane použijú, ak tento zákon neustanovuje inak, ustanovenia § 10 až 17 a § 20 a 21 zákona č. 412/1991 Zb. o kárnej zodpovednosti sudcov.

Ďalšie podrobnosti disciplinárneho konania upraví spravovací a rokovací poriadok Ústavného súdu.

§ 17

Mesačný plat, funkčné príplatky a ostatné požitky sudcov ustanoví Národná rada Slovenskej republiky osobitným zákonom.

TRETIA ČASŤ KONANIE PRED ÚSTAVNÝM SÚDOM

PRVÁ HLAVA

VŠEOBECNÉ USTANOVENIA

§ 18

(1) Ústavný súd začne konanie, ak návrh podá

- najmenej pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky,
- prezident Slovenskej republiky,
- vláda Slovenskej republiky,
- súd,
- generálny prokurátor Slovenskej republiky,
- každý, o ktorého práve sa má konať v prípadoch ustanovených v čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Ústavný súd môže začať konanie aj na podnet právnických alebo fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv.

(3) Konanie sa začne

- dňom doručenia návrhu Ústavnému súdu,
- prijatím podnetu na predbežnom prerokovaní.

§ 19

Súdom podľa § 18 ods. 1 písm. d) sa rozumie príslušný senát alebo samosudca.¹⁾

§ 20

(1) Návrh na začatie konania sa Ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

(2) Ustanovenie odseku 1 platí aj pre podanie podnetu.

§ 21

(1) Účastníkmi konania sú navrhovateľ a osoby, o ktorých to ustanovuje tento zákon.

(2) Vedľajšími účastníkmi konania sú osoby, ktorým toto postavenie priznáva tento zákon, ak sa tohto postavenia nevzdajú. Majú v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastníci konania, konajú však iba sami za seba.

(3) Štátne orgány ako účastníkov konania alebo vedľajších účastníkov konania na ústnom pojednávaní zastupuje nimi ustanovený zástupca. Ak nejde o zástupcu zákonodarného orgánu, musí mať vysokoškolské právnické vzdelanie.

(4) Ak je účastníkom konania súd, ktorý podal návrh v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou [§ 18 ods. 1 písm. d)], zastupuje senát jeho predseda.

§ 22

Účastníci konania a vedľajší účastníci konania, ak sú nimi právnické alebo fyzické osoby, musia byť v konaní pred Ústavným súdom zastúpení advokátom alebo komerčným právnikom. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred Ústavným súdom.

§ 23

Fyzické osoby môžu na ústnom pojednávaní alebo pri inom osobnom rokovaní používať svoj materinský jazyk. Trovy tlmočenia znáša Ústavný súd.

§ 24

(1) Návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej Ústavný súd už rozhodol.

(2) Návrh nie je prípustný ani v prípade, ak Ústavný súd v tej istej veci koná; ak ho podal oprávnený navrhovateľ, má právo zúčastniť sa na konaní o skôr podanom návrhu ako vedľajší účastník konania.

(3) Ak vzniknú pochybnosti, či niekto oprávnenne uplatňuje právo vedľajšieho účastníka konania, rozhodne o tom Ústavný súd.

§ 25

(1) Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

(2) Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je Ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, môže Ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ak Ústavný súd navrhovateľa na takéto vady návrhu upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

(3) Ak návrh nebol odmietnutý, je prijatý na ďalšie konanie.

§ 26

Pri prerokúvaní návrhov sa Ústavný súd nemusí riadiť poradím, v akom mu došli, ak vec, ktorej sa niektorý návrh týka, považuje za naliehavú.

¹⁾ § 4 ods. 1 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch.

§ 27

(1) Sudca je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezáujatosti.

(2) Dôvody vylúčenia podľa odseku 1 oznámi sudca bez meškania predsedovi Ústavného súdu.

§ 28

(1) Účastník konania môže najneskôr na začiatku ústneho pojednávania vyhlásiť, že niekto- rého zo sudcov odmieta pre jeho zaujatosť. Odmi etnutie sa musí odôvodniť. Odmietnutý sudca je povinný vyjadriť sa k odmietnutiu.

(2) Ak ide o rozhodovanie v pléne Ústavného súdu, o vylúčení sudcu pre jeho zaujatosť rozhodne plénum Ústavného súdu; odmietnutý sudca nehlasuje. Ak ide o rozhodovanie v senáte Ústavného súdu, o vylúčení sudcu pre zaujatosť rozhodne senát; odmietnutý člen senátu nehlasuje. Pri rovnosti hlasov rozhoduje hlas predse- dajúceho.

(3) Ak sudca sám vyhlási svoju zaujatosť vo veci a uvedie dôvody, postupuje sa podľa odse- ku 2.

§ 29

(1) Návrh, ktorý došiel Ústavnému súdu, pri- delí jeho predseda niektorému zo sudcov ako spravodajcovi.

(2) Ak sa návrh týka veci, o ktorej rozhoduje Ústavný súd v pléne, prideli predseda Ústavného súdu návrh ktorémukoľvek sudcovi; ak ide o stá- leho člena senátu, urobí tak po prerokovaní s predsedom tohto senátu.

(3) Návrh, o ktorom má rozhodnúť senát, pri- delí sa na predbežnú prípravu sudcovi toho sená- tu, ktorému vec podľa rozvrhnutia práce patrí.

(4) Spravodajca pripraví vec na predbežné pre- rokovanie. Ak je návrh prijatý na konanie, prero- kuje sa v senáte alebo v pléne.

(5) Spravodajca zabezpečí, aby návrh bol bez meškania doručený ostatným účastníkom kona- nia, prípadne vedľajším účastníkom konania s výzvou na vyjadrenie v lehote, ktorú určí.

(6) Spravodajca môže každému účastníkovi konania uložiť, aby v určenej lehote odovzdal Ústavnému súdu potrebný počet odpisov svojich návrhov, vyjadrení alebo iných podaní pre Ústavný súd alebo pre ostatných účastníkov ko- nania; ak sa tak nestane, tieto písomnosti sa obstarajú na jeho náklady.

§ 30

(1) Vo veciach prerokúvaných Ústavným súdom podľa čl. 125, 126, 127, 129 ods. 4 a 5 Ústavy sa koná ústne pojednávanie.

(2) Od ústneho pojednávania môže Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustiť, ak od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

(3) Na ústnom pojednávaní majú právo byť prítomní účastníci konania, vedľajší účastníci konania a ich zástupcovia.

(4) Ústne pojednávanie vo veciach podľa čl. 125, 126, 129 ods. 4 Ústavy je verejné. V ostatných veciach je tiež verejné, ak Ústavný súd z dôležitých dôvodov verejnosť z účasti na celom pojednávaní alebo na jeho časti nevytlúči.

(5) Pre verejnosť ústneho pojednávania platia primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, prípadne Trestného poriadku, ak sa prerokúva ústavná sťažnosť proti rozhodnutiu vydanému v trestnom konaní.

(6) Nálezy Ústavného súdu sa po ústnom po- jednávaní vyhlasujú verejne.

§ 31

(1) Ústavný súd vykonáva dôkazy potrebné na zistenie stavu veci. Vykonaním určitého dôkazu mimo ústneho pojednávania môže poveriť jed- notlivého sudcu. O vykonanie určitého dôkazu a úkonu môže požiadať aj iný súd.

(2) Všetky súdy, orgány verejnej správy a iné štátne orgány poskytujú Ústavnému súdu na jeho požiadanie pomoc pri obstarávaní podkladov na jeho rozhodovanie.

(3) Svedok alebo znalec sa nemôže odvolávať na svoju povinnosť mlčanlivosti ustanovenú právnymi predpismi, ak ho Ústavný súd svojim uznesením pre tento prípad povinnej mlčanlivosti zbavil.

(4) O doručovaní a počítaní lehôt, predvolaní, predvedení, povinnosti svedčiť, zákaze výsluchu, práve odoprieť výpoveď, o nároku na svedočné, o vykonávaní dôkazov, o hlasovaní a náležitos- tiach rozhodnutia primerane platia ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

§ 32

(1) Sudca, ktorý s rozhodnutím pléna alebo senátu Ústavného súdu nesúhlasí, má právo, aby sa jeho odlišné stanovisko stručne uviedlo v zá- pisnici o hlasovaní.

(2) Pri hlasovaní v pléne alebo v senáte o rozhodnutí môžu byť prítomní len sudcovia a zapisovateľ.

(3) O veciach podľa čl. 136 ods. 2 a 3 Ústavy sa hlasuje tajne.

§ 33

(1) Vo veci samej rozhoduje Ústavný súd nále- zom alebo rozsudkom, v ostatných veciach uzne- sením, ak tento zákon neustanovuje inak.

(2) Ak Ústavný súd zistí nesúlad vo veciach uvedených v čl. 125 Ústavy, výrokovú časť uverejní v Zbierke zákonov.

(3) Rozhodnutie vo veci samej musí byť odôvodnené a vyhlasuje sa „V mene Slovenskej republiky“.

(4) Ak má právny názor Ústavného súdu vyslovený v náleze alebo v uznesení o výklade podľa čl. 128 ods. 1 Ústavy všeobecný význam, môže Ústavný súd rozhodnúť, že sa tento právny názor uverejní v Zbierke zákonov.

(5) Ústavný súd vydáva najmenej raz za rok pre verejnú potrebu súbor svojich náleзов a uznesení o výklade podľa čl. 128 ods. 1 Ústavy, prijatých v uplynulom roku; až do jeho vydania môže do nich každý na Ústavnom súde nahliadnuť.

§ 34

(1) Účastníkom konania alebo ich zástupcom sa doručujú všetky rozhodnutia Ústavného súdu vydané v prerokúvanej veci.

(2) Vedľajším účastníkom konania sa doručujú rozhodnutia, o ktorých tak určí Ústavný súd.

§ 35

Konanie pred Ústavným súdom nepodlieha súdnym poplatkom, ak tento zákon neustanovuje inak.

§ 36

(1) Trovy konania pred Ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho.

(2) Ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

DRUHÁ HLAVA OSOBITNÉ USTANOVENIA

Prvý oddiel

Konanie o súlade právnych predpisov

§ 37

(1) Ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až e) dôjdu k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily je v rozpore s právnym predpisom vyššej právnej sily (čl. 125 Ústavy), môžu podať Ústavnému súdu návrh na začatie konania.

(2) Návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať

a) označenie predpisu, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily sa namieta, s vyjadrením, či navrhovateľ napáda predpis

v celom rozsahu alebo v jeho časti, prípadne v jednotlivom ustanovení,

b) označenie predpisu vyššej právnej sily, jeho časť alebo jednotlivé ustanovenie, s ktorým napadnutý predpis nie je v súlade.

§ 38

Ak návrh podal súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, vedľajšími účastníkmi konania sú účastníci konania pred súdom, ktorý návrh podal; ak ide o trestné konanie, osoba, proti ktorej sa trestné konanie vedie, a prokurátor.

§ 39

Pred rozhodnutím vo veci podľa tohto oddielu si predseda Ústavného súdu vyžiada stanovisko orgánu, ktorý všeobecne záväzný právny predpis vydal. Môže si tiež vyžiadať stanovisko predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky alebo generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

§ 40

Ak Ústavný súd pri rozhodovaní podľa čl. 125 Ústavy zistí nesúlad preskúmaného právneho predpisu nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily a pritom zistí nesúlad aj tohto predpisu s ďalším právnym predpisom ešte vyššej právnej sily, preskúma zákonnosť aj tohto právneho predpisu a vydá nález aj o jeho nezákonnosti.

§ 41

(1) Rozhodnutie Ústavného súdu, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov, sa označuje ako nález.

(2) Nález s odôvodnením sa doručuje navrhovateľovi a orgánu, ktorý predpis vydal.

(3) Uznesenie o tom, že Ústavný súd návrhu nevyhovel, sa doručí navrhovateľovi.

Druhý oddiel

Konanie vo veciach sporov o príslušnosť

§ 42

Návrh na začatie konania môže podať ústredný orgán, ktorý tvrdí, že je príslušný na rozhodnutie, ako aj ten, ktorý svoju príslušnosť odmieta. K návrhu treba pripojiť spisové podklady potrebné na rozhodnutie Ústavného súdu.

§ 43

Vedľajšími účastníkmi konania o určenie príslušnosti sú fyzické alebo právnické osoby, ktoré preukážu právny záujem o rozhodnutie vo veci.

§ 44

Ústavný súd v týchto veciach rozhoduje náležom.

Tretí oddiel

Výklad ústavných zákonov

§ 45

Ústavný súd podáva výklad ústavných zákonov len vtedy, ak je vec sporná.

§ 46

(1) Oprávnenými na podanie návrhu sú osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až e).

(2) Účastníkom konania je tiež iný štátny orgán, o ktorom navrhovateľ tvrdí, že ústavný zákon nesprávne vykladá.

(3) Ak návrh podal súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, vedľajšími účastníkmi konania sú účastníci konania pred súdom, ktorý návrh podal.

§ 47

Návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať údaje o tom, ktorý ústavný zákon, prípadne ktorá jeho časť alebo ktoré jeho ustanovenie sa má vyložiť, z akých dôvodov je vec sporná a ktorý štátny orgán si podľa navrhovateľa nesprávne vykladá ústavný zákon.

§ 48

O návrhu na podanie výkladu koná senát Ústavného súdu na neverejnom zasadnutí a rozhoduje uznesením.

Štvrtý oddiel

Konanie o ústavných sťažnostiach

§ 49

Ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím orgánu uvedeného v čl. 127 Ústavy sa porušili jej základné práva alebo slobody občanov, a ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

§ 50

Návrh na začatie konania popri všeobecných náležitostiach uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody občanov boli podľa tvrdenia sťažovateľa porušené a akým konaním k tomuto porušeniu došlo. K sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia.

§ 51

(1) Účastníkmi konania sú sťažovateľ a orgán štátnej správy alebo územnej samosprávy, proti ktorému sťažnosť smeruje.

(2) Ústavný súd môže priznať postavenie vedľajšieho účastníka konania osobám, ktoré preukážu právny záujem o výsledok konania.

§ 52

Ak v tomto zákone nie je ustanovené inak, platia pre ústavnú sťažnosť ustanovenia o návrhu na začatie konania a pre sťažovateľa ustanovenia o navrhovateľovi.

§ 53

(1) Ústavná sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal riadne opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje.

(2) Ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti, aj keď nie je splnená podmienka podľa predchádzajúceho odseku, ak sťažnosť svojím významom podstatne presahuje osobné záujmy sťažovateľa.

(3) Ústavnú sťažnosť možno podať v lehote do dvoch mesiacov. Táto lehota sa začína dňom, keď rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, inak dňom, keď bol sťažovateľ upovedomený o vybavení opravného prostriedku, a ak takého prostriedku niet, dňom, keď došlo k porušeniu jeho základného práva alebo slobody.

§ 54

(1) Senát Ústavného súdu môže uznesením prijatie ústavnej sťažnosti odmietnuť, ak bola podaná oneskorene alebo ak je zjavne nepodstatnená.

(2) Uznesenie o odmietnutí ústavnej sťažnosti nemusí byť odôvodnené. Sťažovateľovi sa toto rozhodnutie písomne oznámi s poukazom na dôvody odmietnutia sťažnosti podľa odseku 1. To rovnako platí pre uznesenie o neprípustnosti sťažnosti podľa § 24 ods. 1 a 2.

(3) Ak sťažovateľ vezme svoju ústavnú sťažnosť späť, Ústavný súd konanie o nej zastaví.

§ 55

(1) Podanie ústavnej sťažnosti nemá odkladný účinok.

(2) Ústavný súd však môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak to nebude v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon rozhodnutia alebo uskutočnenie oprávnenia priznaného rozhodnutím tretej osobe znamenalo pre sťažovateľa nepomerne väčšiu ujmu, než môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti.

§ 56

Ústavný súd vychádza zo skutkových zistení urobených v predchádzajúcich konaniach, ak sa nerozhodne inak.

§ 57

Ak Ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a aké ustanovenie Ústavy alebo ústavného

zákona boli porušené a akým konaním k tomuto porušeniu došlo, a napadnuté rozhodnutie zruší.

§ 58

(1) Ak bola ústavná sťažnosť odmietnutá pre neprípustnosť alebo zjavnú neopodstatnenosť, môže senát Ústavného súdu uložiť sťažovateľovi poplatok až do výšky 5 000 Kčs.

(2) Ústavný súd môže sťažovateľovi uložiť, aby do jedného mesiaca zaplatil preddavok na poplatok podľa odseku 1, ak sú vážne pochybnosti o opodstatnenosti ústavnej sťažnosti.

(3) Zaplatený preddavok sa sťažovateľovi vráti, ak sa ústavnej sťažnosti vyhovie.

(4) Ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne, ak sťažovateľ nezaplatil včas preddavok, ktorý sa mu uložil podľa odseku 2. Ustanovenie § 54 ods. 2 pritom platí obdobne.

Piaty oddiel

Konanie vo volebných veciach

§ 59

(1) Sťažnosť pre neústavnosť alebo nezákonnosť volieb do Národnej rady Slovenskej republiky alebo do orgánu miestnej samosprávy alebo proti výsledku volieb môže podať okrem navrhovateľov uvedených v § 18 ods. 1 písm. a) až e) aj politická strana, ktorá sa na voľbách zúčastnila, 10 % oprávnených voličov volebného obvodu alebo kandidát, ktorý získal vo volebnom obvode najmenej 10 % voličov.

(2) Sťažnosť proti výsledku volieb do Národnej rady Slovenskej republiky alebo do orgánu miestnej samosprávy môže podať aj protikandidát, ktorý získal aspoň 10 % hlasov. Sťažnosť môže podať aj najmenej 10 % voličov príslušného volebného obvodu; k sťažnosti musia byť pripojené podpisy a adresy týchto občanov.

§ 60

(1) Návrh na začatie konania popri všeobecných náležitostiach uvedených v § 20 musí obsahovať

- vyjadrenie sťažovateľa o tom, či napáda voľby na celom území Slovenskej republiky, alebo len v určitom volebnom obvode,
- dôvody, pre ktoré voľby napáda, s označením dôkazov.

(2) Návrh podľa odseku 1 sa musí podať do desiatich dní po oznámení výsledku volieb.

§ 61

Ústavný súd upovedomí o sťažnosti, ak ide o voľby do Národnej rady Slovenskej republiky, ostatné politické strany, ktoré vo voľbách získali zastúpenie v Národnej rade Slovenskej republiky, a ak ide o voľby do orgánov miestnej samosprávy, aj člena orgánu miestnej samosprávy, ktorého

zvolenie bolo napadnuté; umožní sa im, aby sa v určenej lehote k sťažnosti vyjadrili.

§ 62

Ústavný súd si vyžiada všetky doklady a správy týkajúce sa volieb.

§ 63

(1) Ústavný súd môže

- vyhlásiť voľby za neplatné,
- zrušiť napadnutý výsledok volieb,
- zrušiť rozhodnutie volebnej komisie a vyhlásiť za zvoleného toho, kto bol riadne zvolený,
- sťažnosť zamietnuť.

(2) V prípadoch uvedených v odseku 1 písm. a) až c) Ústavný súd rozhoduje nálezom.

(3) Nález, ktorým sa vyhlásili voľby za neplatné, doručí sa aj s odôvodnením neodkladne Národnej rade Slovenskej republiky a Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky.

(4) Rozhodnutie uvedené v odseku 1 písm. b) a c) oznámi Ústavný súd Národnej rade Slovenskej republiky alebo príslušnému orgánu miestnej samosprávy a politickým stranám, ako aj členovi orgánu uvedenému v § 61.

(5) Uznesenie o zamietnutí sťažnosti sa označuje iba sťažovateľovi.

Šiesty oddiel

Konanie o rozpustení alebo pozastavení činnosti politickej strany alebo hnutia

§ 64

V konaní podľa čl. 129 ods. 4 Ústavy sa použijú primerane ustanovenia o konaní podľa štvrtého oddielu tohto zákona.

§ 65

(1) Návrh na preskúmanie rozhodnutia o rozpustení politickej strany alebo politického hnutia môže podať okrem navrhovateľov uvedených v § 18 ods. 1 písm. a) až e) aj politická strana alebo politické hnutie. Návrh na začatie konania má odkladný účinok.

(2) Návrh na preskúmanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o evidenciu politickej strany alebo politického hnutia môže podať aj prípravný výbor politickej strany alebo politického hnutia.

(3) Pred rozhodnutím vo veci si predseda Ústavného súdu alebo predseda senátu vyžiada stanovisko Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

(4) Rozhodnutie Ústavného súdu sa doručuje navrhovateľovi a Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky.

Siedmy oddiel

Konanie o sťažnostiach proti výsledku referenda

§ 66

(1) Ak v tomto zákone nie je ustanovené inak, platia pre konanie o sťažnosti proti výsledku referenda ustanovenia o návrhu na začatie konania.

(2) Navrhovateľom môže byť

- a) najmenej 1/5 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky,
- b) prezident Slovenskej republiky,
- c) vláda Slovenskej republiky,
- d) generálny prokurátor Slovenskej republiky,
- e) skupina najmenej 350 tisíc občanov Slovenskej republiky.

§ 67

Štátne orgány a orgány, ktoré sa zúčastňujú na organizovaní referenda a zisťovaní jeho výsledkov, sú povinné Ústavnému súdu na jeho požiadanie poskytnúť informácie a predložiť doklady týkajúce sa referenda.

§ 68

(1) Predseda Ústavného súdu a členovia senátu sú oprávnení za prítomnosti predsedu príslušnej ústrednej komisie pre referendum otvoriť zapečatenú zložku s dokladmi o hlasovaní a vykonať úkony potrebné na preskúmanie ústavnosti postupu referenda.

(2) O otvorení zložky a zistených skutočnostiach sa spíše zápisnica, ktorú podpíšu predseda Ústavného súdu a ostatné zúčastnené osoby podľa odseku 1, ktoré sú oprávnené uviesť prípadné výhrady k obsahu zápisnice.

(3) Po vykonaní potrebných úkonov predseda Ústavného súdu zložku zapečatí.

§ 69

Ak Ústavný súd zistí, že porušenie ústavnosti rozhodujúcim spôsobom ovplyvnilo alebo mohlo ovplyvniť výsledok, nálezom vysloví, že vykonané referendum je neplatné.

§ 70

(1) O sťažnosti proti výsledku referenda rozhodne Ústavný súd do desiatich dní od doručenia žiadosti.

(2) Nález Ústavného súdu sa neodkladne uverejní prostredníctvom Tlačovej kancelárie Slovenskej republiky a vyhlási sa bez odôvodnenia v Zbierke zákonov.

Ôsmy oddiel**Konanie o sťažnosti proti rozhodnutiu o overení alebo neoverení mandátu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky**

§ 71

Konanie sa začína na návrh poslanca Národnej rady Slovenskej republiky.

§ 72

Pre podanie návrhu platí § 20.

§ 73

O návrhu rozhodne senát uznesením.

Deviaty oddiel**Konanie o obžalobe na prezidenta republiky**

§ 74

(1) Pri rozhodovaní o obžalobe Národnej rady Slovenskej republiky na prezidenta republiky pre vlastizradu je Ústavný súd viazaný Trestným zákonom, len pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku.

(2) Pre konanie sa primerane použijú ustanovenia Trestného poriadku.

(3) Ústavný súd rozhoduje rozsudkom.

(4) Ak Ústavný súd uzná prezidenta republiky za vinného zo spáchania vlastizrady, pozbaví ho funkcie prezidenta.

ŠTVRTÁ ČASŤ**VYKONÁVANIE ROZHODNUTÍ MEDZINÁRODNÝCH ORGÁNOV VO VECIACH ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD**

§ 75

(1) Ak výbor pre ľudské práva²⁾ upozornil vládu Slovenskej republiky, že opatrením, rozhodnutím alebo iným zásahom niektorého orgánu verejnej moci Slovenskej republiky sa porušilo právo sťažovateľa uvedené v Medzinárodnom pakte o občianskych a politických právach, vláda toto oznámenie bez meškania predloží Ústavnému súdu, ktorý koná podľa tretej časti druhej hlavy štvrtého oddielu tohto zákona.

(2) Na účely konania pred Ústavným súdom sa upozornenie podľa odseku 1 považuje za ústavnú sťažnosť, ktorá sa prijala na ďalšie konanie.

(3) Ústavný súd upovedomí sťažovateľa a ďalších účastníkov konania o začatí konania.

²⁾ Opčný protokol č. 169/1991 Zb.

³⁾ Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb.

PIATA ČASŤ
PRECHODNÉ A ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

§ 76

(1) Zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vydané v Českej a Slovenskej Federatívnej Republike, ktoré sú v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky³⁾, strácajú platnosť deň dväťdesiatym dňom po uverejnení nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov.

(2) Na konanie sa primerane použijú ustanovenia tretej časti druhej hlavy prvého oddielu tohto zákona.

§ 77

Ústavný súd má v štátnom rozpočte Slovenskej republiky samostatnú kapitolu.

§ 78

V čase, keď Ústavný súd zasadá, je zakázané zhromažďovanie občanov za účelom pôsobenia na

jeho rozhodovanie, a to v okruhu 100 m od budovy Ústavného súdu alebo miesta, kde Ústavný súd pojednáva.

§ 79

Podrobnosti o organizácii Ústavného súdu a o konaní pred ním upravuje spravovací a rokovací poriadok Ústavného súdu, ktorý schvaľuje plénum Ústavného súdu. Vyhlasuje sa v Zbierke zákonov.

§ 80

Zrušuje sa zákon Slovenskej národnej rady č. 8/1992 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky a o konaní pred ním.

§ 81

Tento zákon nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia.

Ivan Gašparovič v. r.

Vladimír Mečiar v. r.

39

Z Á K O N N Á R O D N E J R A D Y S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

z 19. januára 1993

o Najvyššom kontrolnom úrade Slovenskej republiky

Národná rada Slovenskej republiky sa uzniesla na tomto zákone:

§ 1

Postavenie Najvyššieho kontrolného úradu
Slovenskej republiky

Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky (ďalej len „Úrad“) je štátny orgán, ktorý je vo svojej kontrolnej činnosti nezávislý, viazaný len zákonom.

Pôsobnosť Úradu

§ 2

- Úrad kontroluje
- a) hospodárenie s prostriedkami štátneho rozpočtu republiky,
 - b) hospodárenie a nakladanie so štátnym majetkom,
 - c) nakladanie s majetkovými právami a pohľadávkami republiky,
 - d) spôsob vyrubovania a vymáhania daní, odvodov, poplatkov a pokút, ktoré sú príjmom štátneho rozpočtu republiky,
 - e) výkon a uplatňovanie práv a dodržiavanie povinností vyplývajúcich z finančno-ekonomických vzťahov, ktorých účastníkom je štát.

§ 3

Úrad vykonáva kontrolu z hľadiska dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov, hospodárnosti a účelnosti.

§ 4

- Kontrolná pôsobnosť Úradu sa vzťahuje na
- a) vládu Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“), pokiaľ ide o rozhodnutia vlády o hospodárení s prostriedkami štátneho rozpočtu, resp. rozhodnutia o nakladaní so štátnym majetkom,
 - b) ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy republiky a orgány im podriadené, ako aj iné štátne orgány, ďalej právnické osoby, u ktorých vykonávajú funkciu zakladateľa alebo zriaďovateľa ústredné orgány štátnej správy alebo iné štátne orgány, štátne úrady a osobitné zariadenia v zahraničí,
 - c) fondy, obce, verejnoprávne inštitúcie a iné právnické osoby, pokiaľ hospodária s prost-

- riedkami štátneho rozpočtu a hospodária alebo nakladajú so štátnym majetkom,
- d) právnické osoby s majetkovou účasťou štátu,
 - e) fyzické osoby, pokiaľ hospodária s prostriedkami štátneho rozpočtu a hospodária alebo nakladajú so štátnym majetkom.

§ 5

(1) Úrad vypracúva stanovisko k návrhu štátneho záverečného účtu Slovenskej republiky a predkladá ho Národnej rade Slovenskej republiky.

(2) Úrad na požiadanie Národnej rady Slovenskej republiky vypracúva pre jej potreby stanovisko k návrhu štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

(3) Úrad predkladá Národnej rade Slovenskej republiky najmenej raz do roka správy o výsledkoch kontrolnej činnosti a môže pre jej potrebu vykonať kontrolu v rozsahu svojej pôsobnosti.

Organizácia Úradu

§ 6

(1) Úrad vykonáva svoju činnosť prostredníctvom svojich orgánov a pracovníkov, ktorí vykonávajú kontrolu (ďalej len „kontrolní pracovníci“).

(2) Úrad môže na zmluvnom základe pribrať k účasti na kontrole osoby, ktoré nie sú pracovníkmi Úradu (ďalej len „pibraté osoby“).

§ 7

Orgánmi Úradu sú:

- a) predseda Úradu (ďalej len „predseda“),
- b) podpredsedovia Úradu (ďalej len „podpredsedovia“).

§ 8

(1) Na čele Úradu je predseda ako štatutárny orgán. Predsedu zastupuje určený podpredseda.

(2) Predsedu a dvoch podpredsedov volí a odvoláva Národná rada Slovenskej republiky tajným hlasovaním.

(3) Funkčné obdobie predsedu a podpredsedov je päť rokov.

(4) Predseda a podpredsedovia môžu byť zvolení najviac na dve po sebe nasledujúce funkčné obdobia.

(5) Predseda ostáva vo funkcii aj po uplynutí funkčného obdobia, kým Národná rada Slovenskej republiky nezvolí nového predsedu.

§ 9

Za predsedu a podpredsedu môže byť zvolený každý občan Slovenskej republiky, ktorý je voliteľný do Národnej rady Slovenskej republiky.

§ 10

(1) Predseda a podpredsedovia Úradu nesmú vykonávať inú funkciu v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb, ktoré vykonávajú podnikateľskú činnosť a nesmú vykonávať vlastnú podnikateľskú činnosť s výnimkou správy vlastného majetku.

(2) Na kontrolných pracovníkov sa vzťahuje ustanovenie odseku 1.

§ 11

Kontrolní pracovníci musia byť občiansky bezúhonní, musia mať príslušné vzdelanie a prax v oblasti patriacej do kontrolnej pôsobnosti Úradu.

§ 12

(1) Výkon funkcie predsedu a podpredsedov sa skončí

- a) uplynutím funkčného obdobia, pokiaľ tento zákon neustanovuje inak,
- b) vzdaním sa funkcie,
- c) odvolaním z funkcie.

(2) Národná rada Slovenskej republiky odvolá predsedu alebo podpredsedu z funkcie, ak

- a) bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin,
- b) vykonáva funkciu alebo činnosť nezlučiteľnú s funkciou predsedu alebo podpredsedu podľa § 10,
- c) ak neplní povinnosti ustanovené týmto zákonom.

(3) Národná rada Slovenskej republiky môže odvolať predsedu alebo podpredsedu, ak nevykonáva svoju funkciu po dobu dlhšiu ako šesť po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov.

(4) Národná rada Slovenskej republiky môže pozastaviť výkon funkcie predsedovi alebo podpredsedovi, ak bolo proti nemu začaté trestné stíhanie.

Práva a povinnosti Úradu a kontrolných subjektov

§ 13

(1) Predseda predkladá Národnej rade Slovenskej republiky

- a) stanovisko Úradu k návrhu štátneho záverečného účtu republiky a na požiadanie Národnej rady Slovenskej republiky stanovisko k návrhu štátneho rozpočtu republiky,
- b) správu o výsledkoch kontrolnej činnosti Úradu za uplynulý kalendárny rok,
- c) správy Úradu o výsledkoch kontrol vykonaných na žiadosť Národnej rady Slovenskej republiky,
- d) stanoviská Úradu, o ktoré požiada Národná rada Slovenskej republiky.

(2) O osobitne dôležitých zisteniach a poznatkoch z kontrolnej činnosti informuje predseda Národnú radu Slovenskej republiky a príslušné orgány.

§ 14

Predseda má právo zúčastniť sa na rokovaní Národnej rady Slovenskej republiky, jej orgánov a na rokovaní vlády.

§ 15

(1) Kontrolní pracovníci sú pri výkone kontroly povinní

- a) oznámiť najneskôr pri začatí kontroly kontrolovanému subjektu predmet a účel kontroly a preukázať sa písomným poverením na výkon kontroly,
- b) postupovať pri výkone kontroly tak, aby kontrolná činnosť viedla k pravdivosti, úplnosti a preukázateľnosti kontrolných zistení,
- c) vypracovať protokol o výsledku kontroly, ktorý má obsahovať popis zistených skutočností a označenie ustanovení tých právnych predpisov, ktoré boli porušené,
- d) oboznámiť kontrolovaný subjekt s obsahom protokolu,
- e) umožniť kontrolovanému subjektu po oboznámení sa s obsahom protokolu uviesť v určenom termíne písomné námietky proti pravdivosti a preukázateľnosti kontrolných zistení. Opodstatnenosť námietok preveriť a výsledok písomne oznámiť kontrolovanému subjektu. Oznámenie o výsledku je súčasťou protokolu,
- f) prerokovať obsah protokolu s kontrolovaným subjektom. O prerokovaní protokolu vyhotoví zápisnicu, v ktorej sa uloží kontrolovanému subjektu v určenom termíne prijať opatrenia na odstránenie kontrolou zistených nedostatkov, a určí termín zaslania písomnej správy o opatreniach na odstránenie kontrolou zistených nedostatkov Úradu,
- g) odovzdať kontrolovanému subjektu jedno vyhotovenie protokolu,
- h) rešpektovať práva kontrolovaných subjektov vyplývajúce z právnych predpisov.

(2) Povinnosti pracovníkov Úradu upravené v odseku 1 sa primerane vzťahujú aj na príbraté osoby.

§ 16

Predseda, podpredsedovia, kontrolní pracovníci a pribraté osoby sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli pri svojej činnosti a ktoré tvoria štátne, hospodárske a služobné tajomstvo, a o skutočnostiach, ktorými by mohli byť dotknuté tretie osoby. Táto povinnosť mlčanlivosti trvá aj po skončení funkcie, pracovného pomeru alebo výkonu činnosti.

§ 17

(1) Kontrolní pracovníci sú pri výkone kontroly oprávnení

- a) vstupovať do objektov, zariadení a na pozemky kontrolovaných subjektov,
- b) požadovať v určenej lehote od kontrolovaných subjektov predloženie dokladov, ďalších písomností a materiálov, vrátane dát spracúvaných prostriedkami výpočtovej techniky potrebných na vykonanie kontroly, bez rozdielu stupňa ich utajenia,
- c) preberať originály dokladov a ďalšie materiály, pokiaľ je to pre výkon kontroly potrebné, a ich prevzatie potvrdiť,
- d) požadovať v primeranej lehote od kontrolovaných subjektov a ich pracovníkov ústne a písomné informácie, vyjadrenia a vysvetlenia ku kontrolovaným skutočnostiam a k zisteným nedostatkom.

(2) Oprávnenia kontrolných pracovníkov upravené v odseku 1 sa primerane vzťahujú aj na pribraté osoby.

§ 18

Kontrolované subjekty a ich pracovníci sú povinní

- a) poskytovať kontrolným pracovníkom potrebnú súčinnosť v súlade s ich oprávneniami podľa § 17 tohto zákona,
- b) vytvoriť kontrolným pracovníkom primerané podmienky na výkon kontroly a spracovanie kontrolných zistení,
- c) zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť výkon kontroly,
- d) dostaviť sa v určenej lehote na prerokovanie obsahu protokolu,
- e) predložiť Úradu v určených termínoch písomne opatrenia na odstránenie kontrolou zistených nedostatkov a písomnú správu o ich plnení.

§ 19

(1) Kontrolu nemôžu vykonávať kontrolní pracovníci alebo pribraté osoby, o ktorých so zreteľom na ich vzťah k predmetu kontroly alebo na vzťah ku kontrolovaným subjektom a ich pracovníkom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti.

(2) Kontrolovaný subjekt môže uplatniť písomné námietky o zaujatosti kontrolného pracovníka alebo pribratej osoby.

(3) Podanie námietok nemá odkladný účinok. Kontrolný pracovník môže však do rozhodnutia o týchto námietkach vykonať pri kontrole len úkony, ktoré nedovoľujú odklad.

(4) O námietkach proti zaujatosti rozhodne predseda Úradu v lehote do troch pracovných dní.

(5) Na rozhodovanie o nezáujatosti sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

§ 20

(1) Úrad oznámi kontrolou zistené nedostatky tomu orgánu, ktorý reprezentuje účasť štátu v súvislosti s činnosťou kontrolovaného subjektu. Nedostatky v činnosti orgánov štátnej správy a iných štátnych orgánov oznámi príslušnému ministerstvu alebo príslušnému ústrednému orgánu štátnej správy republiky. Nedostatky v činnosti ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy republiky oznámi vláde.

(2) Orgán, ktorému Úrad oznámil kontrolou zistené nedostatky, je povinný v rozsahu svojej pôsobnosti v určenom termíne zabezpečiť odstránenie oznámených nedostatkov a bez odkladu podať o tom Úradu písomnú správu.

(3) Ak orgán, ktorému Úrad oznámil kontrolou zistené nedostatky, nezabezpečí svoje povinnosti podľa odseku 2, predseda Úradu prerokuje vec s vedúcim tohto orgánu. Ak nedôjde medzi nimi k dohode, predseda predloží vec vláde na zabezpečenie opatrení na vyriešenie veci.

(4) Vláda o prijatých opatreniach informuje Úrad. Ak vláda neprijme opatrenia na vyriešenie veci, predseda ju predloží Národnej rade Slovenskej republiky.

(5) Ak Úrad zistí u kontrolovaného subjektu neplnenie opatrení prijatých na odstránenie kontrolou zistených nedostatkov, postupuje podľa ustanovení odseku 1. Orgán, ktorému Úrad oznámil neplnenie opatrení, je povinný v určenom termíne zabezpečiť nápravu. Ak tento orgán nápravu nezabezpečí, Úrad postupuje podľa ustanovení odsekov 3 a 4.

§ 21

(1) Úrad môže fyzickým osobám, ktoré nariajú výkon kontroly tým, že neplnia povinnosti podľa § 18 tohto zákona, uložiť poriadkovú pokutu do 10 000 Kčs.

(2) Poriadková pokuta môže byť uložená aj opakovane, ak povinnosť nebola splnená ani v novourčenej lehote.

(3) Poriadkovú pokutu možno uložiť do dvoch mesiacov odo dňa zistenia porušenia právnej povinnosti, najneskoršie do jedného roka od porušenia právnej povinnosti.

(4) Úhrn poriadkových pokút uložených podľa odseku 1 a 2 nesmie prevýšiť 20 000 Kčs.

(5) Pri rozhodovaní o poriadkových pokutách postupuje Úrad ako ústredný orgán štátnej správy. Pre konanie o uložení poriadkovej pokuty platia všeobecné predpisy o správnom konaní.

(6) Poriadkové pokuty sú príjmom štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

Spoločné a záverečné ustanovenia

§ 22

(1) Subjekty, na ktoré sa vzťahuje kontrolná pôsobnosť Úradu podľa § 4 tohto zákona, sú povinné na požiadanie Úradu poskytnúť informácie, doklady a vysvetlenia súvisiace s uplatňovaním jeho pôsobnosti.

(2) Orgány štátnej správy republiky pri plnení úloh v oblasti štátnej kontroly sú povinné spo-

lupracovať s Úradom, najmä na požiadanie zabezpečiť vykonanie kontroly a predložiť výsledné materiály z kontrol.

§ 23

Subjekty oprávnené vykonávať rozpočtové opatrenia, povolíť výdavky nezabezpečené v štátnom rozpočte a viazať prostriedky štátneho rozpočtu sú povinné o uskutočnení týchto úkonov informovať Úrad.

§ 24

Predseda vydá organizačný poriadok Úradu, ktorý upraví vzájomné vzťahy jeho orgánov a organizačných útvarov.

§ 25

Tento zákon nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia.

Ivan Gašparovič v. r.

Vladimír Mečiar v. r.

40

Z Á K O N
NÁRODNEJ RADY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

z 19. januára 1993

o štátnom občianstve Slovenskej republiky

Národná rada Slovenskej republiky sa uzniesla na tomto zákone:

§ 1

Účel zákona

Tento zákon ustanovuje podmienky na nadobúdanie a stratu štátneho občianstva Slovenskej republiky¹⁾.

PRVÁ ČASŤ

**NADOBÚDANIE ŠTÁTNEHO OBČIANSTVA
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

§ 2

Určenie štátneho občianstva Slovenskej republiky

Osoba, ktorá bola k 31. decembru 1992 štátnym občanom Slovenskej republiky podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 206/1968 Zb. o nadobúdaní a strate štátneho občianstva Slovenskej socialistickej republiky v znení zákona č. 88/1990 Zb., je štátnym občanom Slovenskej republiky podľa tohto zákona.

§ 3

Voľba štátneho občianstva Slovenskej republiky

(1) Osoba, ktorá bola k 31. decembru 1992 štátnym občanom Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a nie je štátnym občanom Slovenskej republiky podľa § 2, môže si zvoliť štátne občianstvo Slovenskej republiky.

(2) Voľbu štátneho občianstva podľa odseku 1 možno vykonať do 31. decembra 1993 písomným vyhlásením podaným na obvodnom úrade na území Slovenskej republiky, v cudzine na diplomatickej misii alebo na konzulárnom úrade Slovenskej republiky, podľa miesta pobytu. Manželia môžu vyhlásenie o voľbe urobiť spoločne.

(3) Z vyhlásenia vykonaného podľa odseku 2 musí byť zrejmé

- a) totožnosť osoby, ktorá vyhlásenie podáva,
- b) skutočnosť, že osoba, ktorá vyhlásenie podáva, bola k 31. decembru 1992 štátnym obča-

nom Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky,

- c) miesto narodenia a miesto pobytu k 31. decembru 1992.

§ 4

Štátne občianstvo maloletých

(1) Ak sú rodičia štátnymi občanmi Slovenskej republiky podľa § 2 alebo sa podľa § 3 stanú štátnymi občanmi Slovenskej republiky, majú ich štátne občianstvo aj ich maloleté deti²⁾; ak žije len jeden z rodičov, sleduje dieťa jeho štátne občianstvo.

(2) Ak jeden z rodičov má iné občianstvo ako štátne občianstvo Slovenskej republiky, rodičia uvedú vo svojom vyhlásení o štátnom občianstve podľa § 3 aj maloleté deti. Ak žijú obidvaja rodičia, vyžaduje sa ich súhlasné vyhlásenie.

(3) V prípade, že súd zveril výchovu maloletej osoby iba jednému z rodičov a rodičia nepodali súhlasné vyhlásenie, sleduje dieťa štátne občianstvo toho rodiča, ktorý má maloleté dieťa zverené do výchovy.

(4) Pokiaľ sa rodičia nedohodnú na súhlasnom vyhlásení podľa odseku 2, nahradí ho rozhodnutie súdu na základe návrhu jedného z rodičov alebo zákonného zástupcu maloletého.

(5) Súhlas podľa odseku 2 sa nevyžaduje, ak druhý rodič je pozbavený rodičovských práv, alebo jeho rodičovské práva sú obmedzené, alebo jeho pobyt nie je známy, alebo je pozbavený spôsobilosti na právne úkony, alebo jeho spôsobilosť na právne úkony je obmedzená.

§ 5

Narodenie

(1) Štátne občianstvo Slovenskej republiky nadobúda dieťa,

- a) ktorého aspoň jeden z rodičov je štátnym občanom Slovenskej republiky, alebo
- b) narodené na území Slovenskej republiky, ktorého rodičia sú bez štátnej príslušnosti, alebo
- c) narodené na území Slovenskej republiky, ktorého rodičia sú cudzími štátnymi príslušníkmi

¹⁾ Článok 5 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb.

²⁾ § 8 Občianskeho zákonníka.

a narodením nenadobúda štátne občianstvo žiadneho z nich.

(2) Ak sa nepreukáže cudzie štátne občianstvo, považuje sa za štátneho občana Slovenskej republiky dieťa, ktoré

- a) sa narodilo na území Slovenskej republiky, alebo
- b) bolo nájdené na území Slovenskej republiky a ktorého rodičia nie sú známi, pokiaľ sa nepreukáže, že nadobudlo narodením štátne občianstvo iného štátu.

(3) Štátnym občanom Slovenskej republiky je dieťa cudzieho štátneho občana a štátneho občana Slovenskej republiky aj vtedy, ak sa neskôr preukáže, že štátny občan Slovenskej republiky nie je jeho rodičom.

§ 6

Osvojenie

Ak bolo dieťa, ktoré nie je štátnym občanom Slovenskej republiky, nezrušiteľne osvojené³⁾ osvojiteľom alebo osvojiteľmi, z ktorých aspoň jeden je štátnym občanom Slovenskej republiky, nadobúda osvojením štátne občianstvo Slovenskej republiky.

Udelenie

§ 7

(1) Štátne občianstvo Slovenskej republiky možno udeliť na žiadosť osobe, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky a ktorá

- a) má nepretržitý trvalý pobyt⁴⁾ na území Slovenskej republiky aspoň 5 rokov a ovláda slovenský jazyk,

- b) nebola za uplynulých 5 rokov právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin.

(2) Na prospech žiadateľa o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky je,

- a) ak nemá iné štátne občianstvo alebo
- b) ak preukáže, že podľa práva štátu, ktorého je príslušníkom, urobil právny úkon na stratu alebo zánik tohto štátneho občianstva.

(3) Bez ohľadu na splnenie podmienok uvedených v odseku 1 možno udeliť štátne občianstvo Slovenskej republiky žiadateľovi,

- a) ktorý uzavrel manželstvo so štátnym občanom Slovenskej republiky, alebo
- b) z dôvodov hodných osobitného zreteľa, najmä ak ide o osobu, ktorá sa významne zaslúžila o prínos pre Slovenskú republiku v oblasti ekonomickej, vedeckej, kultúrnej a technickej.

(4) Manželia môžu žiadať o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky v spoločnej žiadosti. Žiadosť každého z manželov sa posudzuje samostatne. Maloleté deti, ktoré ich rodič uviedol vo svojej žiadosti, nadobúdajú štátne občianstvo spolu s rodičom. Ak žiadateľ vo svojej žiadosti uvedie

maloleté deti, na udelenie štátneho občianstva týmto deťom sa vyžaduje súhlas druhého rodiča. V ďalšom platia podmienky podľa § 4 ods. 5.

(5) Osobe, ktorej bývalé československé štátne občianstvo zaniklo alebo ktorá stratila československé štátne občianstvo v dôsledku dlhodobej neprítomnosti podľa § 31 a 32 zákonného článku L z roku 1879 o nadobudnutí a strate uhorského štátneho občianstva, alebo uzavretím manželstva podľa § 34 zákonného článku L z roku 1879 o nadobudnutí a strate uhorského štátneho občianstva, alebo podľa § 2 zákona č. 102/1947 Zb. o nadobudnutí a strate československého štátneho občianstva sobášom, alebo podľa § 5 zákona č. 194/1949 Zb. o nadobúdaní a strácaní československého štátneho občianstva, možno udeliť štátne občianstvo Slovenskej republiky bez splnenia podmienky uvedenej v odseku 1 písm. a).

(6) V mene osoby, ktorá je rozhodnutím súdu pozbavená spôsobilosti na právne úkony alebo ktorej spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, je oprávnený podať žiadosť o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky súdom ustanovený opatrovník.

§ 8

(1) Štátne občianstvo Slovenskej republiky udeľuje Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Žiadosť o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky sa podáva na okresnom úrade.

(2) Štátne občianstvo sa nadobúda doručením listiny o udelení štátneho občianstva Slovenskej republiky.

DRUHÁ ČASŤ

STRATA ŠTÁTNEHO OBČIANSTVA SLOVENSKEJ REPUBLIKY

§ 9

(1) Štátne občianstvo Slovenskej republiky možno stratiť len prepustením zo štátneho zväzku na vlastnú žiadosť.

(2) Zo štátneho zväzku možno prepustiť osobu, ktorá preukáže, že má štátne občianstvo iného štátu, alebo príslub jeho udelenia v prípade prepustenia zo štátneho zväzku, alebo ak možno dôvodne predpokladať jeho nadobudnutie v prípade jej prepustenia zo štátneho zväzku.

(3) Zo štátneho zväzku nemožno prepustiť osobu,

- a) proti ktorej sa vedie trestné stíhanie, prípadne je vo výkone trestu, alebo nemá vykonaný trest uložený rozsudkom súdu Slovenskej republiky,
- b) ktorá má nedoplatky na daniach a verejných dávkach v Slovenskej republike.

(4) Pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie zo štátneho zväzku Slovenskej republiky na prospech žiadateľa je, že

³⁾ § 74 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine v znení zákona č. 132/1982 Zb.

⁴⁾ § 7 zákona č. 123/1992 Zb. o pobyte cudzincov na území Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky.

- a) uzavrel manželstvo s cudzím štátnym občanom a žije, prípadne mieni žiť v cudzine, alebo
- b) nadobudol štátne občianstvo udelením po uzavretí manželstva so štátnym občanom Slovenskej republiky, pokiaľ toto manželstvo zaniklo alebo bolo rozvedené, alebo
- c) jedným z rodičov maloletého dieťaťa, ktoré je štátnym občanom Slovenskej republiky, je cudzí štátny občan a dieťa je, alebo bude vychovávané v cudzine, alebo
- d) je osvojencom a jeho osvojiteľom je cudzí štátny občan a osvojenec je, alebo bude vychovávaný v cudzine, alebo
- e) dosiahol plnoletosť, narodil sa v cudzine a nikdy nemal trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

(5) Manželia môžu žiadať o prepustenie zo štátneho zväzku Slovenskej republiky v spoločnej žiadosti. Žiadosť každého z manželov sa posudzuje samostatne. V prípade maloletých detí, ktoré rodič uviedol vo svojej žiadosti o prepustenie zo štátneho zväzku Slovenskej republiky, štátne občianstvo detí sa stráca spolu so štátnym občianstvom rodičov. V ďalšom platia podmienky podľa § 4 ods. 4.

(6) V mene osoby, ktorá je rozhodnutím súdu pozbavená spôsobilosti na právne úkony alebo ktorej spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, je oprávnený podať žiadosť o prepustenie zo štátneho zväzku Slovenskej republiky súdom ustanovený opatrovník.

(7) O prepustení zo štátneho zväzku Slovenskej republiky rozhoduje okresný úrad. Štátne občianstvo sa stráca dňom doručenia listiny o prepustení zo štátneho zväzku Slovenskej republiky.

TRETIA ČASŤ

SPOLOČNÉ A ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

§ 10

Štátne občianstvo Slovenskej republiky je rovnocenné bez ohľadu na právny titul jeho nadobudnutia.

§ 11

Osvedčenie o štátnom občianstve Slovenskej republiky vydáva príslušný okresný úrad (§ 16).

§ 12

(1) Právne účinky vyhlásenia podľa § 3 ods. 2 nastanú dňom podania vyhlásenia.

(2) Orgán, ktorý vyhlásenie prijal, vydá potvrdenie o prijatí vyhlásenia s vyznačením dátumu vyhlásenia.

§ 13

Vyhlásenie vykonané podľa § 3 tohto zákona je oslobodené od správneho poplatku.

§ 14

Na žiadosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky alebo okresného úradu sú štátne orgány, obce, ako aj právnické a fyzické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre rozhodovanie podľa tohto zákona.

§ 15

Ak sa podľa tohto zákona podaniu žiadateľa vyhovie v plnom rozsahu, nevydáva sa rozhodnutie v správnom konaní.

§ 16

Miestna príslušnosť podľa tohto zákona sa spravuje trvalým pobytom osoby, o ktorej štátne občianstvo ide. Ak osoba nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, spravuje sa miestna príslušnosť podľa jej posledného trvalého pobytu na území Slovenskej republiky; ak nemala trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, je príslušný podľa § 3 ods. 2 Obvodný úrad Bratislava I a podľa § 9 a 11 Okresný úrad Bratislava.

§ 17

V prípade, že medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, upravuje niektoré otázky vo veci štátneho občianstva odlišne od tohto zákona, platí úprava v medzinárodnej zmluve.

§ 18

Žiadosti o udelenie štátneho občianstva alebo o prepustenie zo štátneho zväzku nevybavené do účinnosti tohto zákona sa považujú za žiadosti podané podľa tohto zákona.

§ 19

Ústrednú evidenciu udelení a strát štátneho občianstva Slovenskej republiky vedie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky; okresnú evidenciu vedie okresný úrad.

§ 20

Zrušujú sa:

1. zákon č. 194/1949 Zb. o nadobúdaní a strácaní československého štátneho občianstva v znení zákona č. 72/1958 Zb., zákona č. 165/1968 Zb., zákona Slovenskej národnej rady č. 206/1968 Zb. a zákona č. 88/1990 Zb.;
2. zákon Slovenskej národnej rady č. 206/1968 Zb. o nadobúdaní a strate štátneho občianstva Slovenskej socialistickej republiky v znení čl. I zákona č. 88/1990 Zb.;
3. položka 8 prílohy C a položka 75 prílohy E zákona Slovenskej národnej rady č. 472/1990 Zb. o organizácii miestnej štátnej správy.

§ 21

Tento zákon nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia.

41

Z Á K O N
NÁRODNEJ RADY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

z 21. januára 1993,

ktorým sa mení zákon č. 268/1949 Zb. o matrikách

Národná rada Slovenskej republiky sa uzniesla na tomto zákone:

Čl. I

Zákon č. 268/1949 Zb. o matrikách sa mení takto:

§ 21 vrátane nadpisu znie:

„§ 21

Zápisy týkajúce sa štátnych občanov Slovenskej republiky v cudzine

(1) Narodenia, uzavretia manželstiev a úmrtia štátnych občanov Slovenskej republiky na území cudzieho štátu sa zapisujú do osobitnej matriky.

(2) Osobitnú matriku vedie Obvodný úrad Bratislava I.

(3) Zápisy sa vykonávajú na základe úradných oznámení zastupiteľských úradov Slovenskej republiky, výpisov zasielaných cudzími štátmi v rámci výmeny matrik alebo žiadostí na základe predložených cudzozemských verejných listín.“.

Čl. II

Zrušuje sa § 61 ods. 1 a 2 vyhlášky Federálneho ministerstva vnútra č. 22/1977 Zb., ktorou sa vydávajú bližšie predpisy k zákonu o matrikách v znení vyhlášky Federálneho ministerstva vnútra č. 4/1991 Zb.

Čl. III

Tento zákon nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia.

Ivan Gašparovič v. r.

Vladimír Mečiar v. r.

42

Z Á K O N N Á R O D N E J R A D Y S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

z 20. januára 1993

o Štátnej pokladnici

Národná rada Slovenskej republiky sa uzniesla na tomto zákone:

Všeobecné ustanovenia

§ 1

Tento zákon upravuje vznik, postavenie a pôsobnosť Štátnej pokladnice.

§ 2

(1) Zriaďuje sa Štátna pokladnica ako orgán štátnej správy so sídlom v Bratislave.

(2) Štátna pokladnica je rozpočtovou organizáciou; nezapisuje sa do obchodného registra.

Riadenie a činnosť Štátnej pokladnice

§ 3

(1) Štátnu pokladnicu riadi Ministerstvo financií Slovenskej republiky.

(2) Na čele Štátnej pokladnice je riaditeľ, ktorého menuje a odvoláva minister financií Slovenskej republiky. Riaditeľ zodpovedá za hospodárenie Štátnej pokladnice.

(3) Podrobnosti o organizačnom usporiadaní Štátnej pokladnice upravuje štatút, ktorý schvaľuje Ministerstvo financií Slovenskej republiky.

§ 4

- (1) Štátna pokladnica
- a) vykonáva plánovanie, mobilizáciu a kontrolu toku hotovosti, znovurozdeľovanie hotovosti a investovanie hotovostného prebytku Slovenskej republiky,
 - b) riadi a vykonáva správu, rozpočtovanie a úverové operácie rozpočtovej kapitoly Štátny dlh Slovenskej republiky,¹⁾

- c) spravuje štátne finančné aktíva, štátne finančné pasíva a peňažné prostriedky štátu v rozsahu ustanovenom Ministerstvom financií Slovenskej republiky.

(2) Štátne finančné aktíva môže so súhlasom Národnej rady Slovenskej republiky Štátna pokladnica použiť v prípade, ak sú prostriedky

- a) vytvorené z rozpočtového hospodárenia minulých rokov,
- b) vytvorené z ďalších finančných operácií Slovenskej republiky.

(3) Prostriedky vytvorené z výsledkov vlastného hospodárenia Štátna pokladnica použije v prospech finančného hospodárenia Slovenskej republiky.

(4) Štátna pokladnica ďalej

- a) vykonáva návratné krátkodobé a dlhodobé operácie úverového charakteru so štátnymi peňažnými prostriedkami v súlade so zásadami a zámermi rozpočtovej, finančnej a peňažno-úverovej politiky,
- b) vykonáva operácie na finančných trhoch v prospech finančného hospodárenia Slovenskej republiky,
- c) vnáša v mene štátu vklad štátu do obchodných spoločností a podieľa sa v nich na právach a povinnostiach spoločníkov alebo akcionárov podľa Obchodného zákonníka,
- d) vykonáva ďalšie návratné a dlhodobé finančné operácie štátneho rozpočtu podľa rozhodnutia vlády Slovenskej republiky.

§ 5

Štátna pokladnica

- a) poskytuje dočasné štátne finančné výpomoci,
- b) poskytuje úrokové bonifikácie,
- c) využíva ostatné finančné nástroje až do výšky kreditných zostatkov príslušných účtov štátnych finančných aktív, prípadne do výšky prostriedkov určených zákonom Národnej rady Slovenskej republiky o štátnom rozpočte Slovenskej republiky pre kapitolu Štátny dlh Slovenskej republiky.

¹⁾ § 8 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 567/1992 Zb. o rozpočtových pravidlách Slovenskej republiky.

§ 6

Kontrolu hospodárenia Štátnej pokladnice vykonáva Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky.

§ 7

Tento zákon nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia.

Ivan Gašparovič v. r.

Vladimír Mečiar v. r.

